

สารสัมพันธ์โรงเรียนคู่บ้าน

โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน
ประจำเดือน สิงหาคม - ตุลาคม 2553

เรียน ผู้ปกครองนักเรียนทุกท่าน

ในปีการศึกษา 2553 โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน จัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ
อย่างเต็มที่ ซึ่งนำความภาคภูมิใจให้แก่นักเรียน ผู้ปกครอง และโรงเรียน ความสำเร็จต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้นี้ เพราะโรงเรียนได้รับความร่วมมือร่วมใจจาก
ผู้ปกครอง และครูช่วยกันส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพสูง ทั้งด้านการเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ทางโรงเรียนจึงขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ
ที่นี้ด้วย

โรงเรียนมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนขอแจ้งให้ทราบ ดังนี้

วัน เดือน ปี	รายการ	หมายเหตุ
1 – 4 สิงหาคม 2553	นักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ ม.6/11 ร่วมงานสัมมนาเชิงวิชาการและฟิสิกส์ สัปดาห์ ณ โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จ.ลำปาง	โรงเรียน
	นักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ ม.4/11, 5/11 ร่วมสังเฏการณั	
2 สิงหาคม 2553	เปิดเรียนตามปกติทุกระดับชั้น	
6 – 7 สิงหาคม 2553	การแข่งขันหุ่นยนต์คอมพิวเตอร์ ระดับภาค ณ โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน	โรงเรียน
11 สิงหาคม 2553	พิธีถวายพระพรวันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระบรมราชินีนาถ ณ สนามโรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน	โรงเรียน
12 สิงหาคม 2553	หยุด “วันแม่แห่งชาติ” เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระบรมราชินีนาถ	
13 สิงหาคม 2553	หยุดเรียน	
13 – 19 สิงหาคม 2553	คณะนักเรียน Dreams and Teams พร้อมครูที่ปรึกษา เดินทางไปสิงคโปร์ ร่วม กิจกรรมตามโครงการ Youth Olympic Games in Singapore	โรงเรียน
5 กันยายน 2553	สอบ โอลิมปิกวิชาการ	โรงเรียน
20 กันยายน 2553	วันเยาวชนแห่งชาติ	
23 กันยายน 2553	ร่วมกิจกรรมสลากภัตร ณ วัดพระธาตุดุริฎุชัย	
27,29 กันยายน, 1 ตุลาคม 2553	ม.4 – 6 สอบปลายภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553	โรงเรียน
	ม.1 – 3 หยุดเรียน	
28,30 กันยายน 2553	ม.1 สอบปลายภาค ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553	โรงเรียน
	ม.2 – 3 สอบกลางปี ปีการศึกษา 2553	
	ม.4 – 6 หยุดเรียน	
4 ตุลาคม 2553	ม.1,4,5,6 ลงทะเบียนเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553	ทะเบียน – วัดผล
11 – 25 ตุลาคม 2553	ปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553	
23 ตุลาคม 2553	วันปิยมหาราช	
26 ตุลาคม 2553	เปิดภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553	โรงเรียน
	ประกาศผล 0, ร, มส มผ สำหรับนักเรียนชั้น ม.1,4,5,6	ทะเบียน – วัดผล
28 ตุลาคม – 5 พฤศจิกายน 2553	นักเรียนชั้น ม.1, 4, 5, 6 สอบแก้ตัว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553	ครูผู้สอน/ทะเบียน- วัดผล

"ครูปู...อธิการบดีโรงเรียนชีวิต"

ที่มา : หนังสือ Secrett

ชื่อ : โรงเรียนลานโพธิ์

นโยบาย : สอนจริยธรรมและคุณธรรม โดยไม่เน้นวิชาการ

งบประมาณ : ควักกระเป๋าเองและเงินบริจาค

โครงสร้างการบริหาร : หัวใจของอาสาสมัคร

สื่อการสอน : จิตวิญญาณความเป็นครูและความรักที่อยากมอบให้เด็ก ๆ ทั้งหัวใจ

“ครูปูใจดีนะ” เด็กผู้หญิงหน้าตาจิ้มลิ้มยิ้มกว้างบอกเรา แต่...ใครคือครูปู ครูปูเป็นคนแก่อายุ 75 ปี คนหนึ่ง ครูปูเป็นคนธรรมดา

แต่ที่คนเราเรียกคนแก่ธรรมดาคนหนึ่งว่าครูปูนั้น เป็นเพราะ...ลานเล็ก ๆ มีต้นโพธิ์สูงใหญ่แทนร่มเงา มีเดินที่เก่า ๆ ที่เกือบใช้ไม่ได้แทนหลังคา มีเด็กหน้าตามอมเมมนับร้อยแทนนักเรียน และมีคนแก่คนหนึ่ง ที่ยื่นหัตถ์สอนเด็กที่คนในสังคมตราหน้าว่าเป็นตัวขี้ขลาดแทนคุณครู

“ที่ครูปูมาสอนเด็กในสลัม เพราะเราเป็นคนกรุงเทพฯ เราเห็นความไม่เท่าเทียมกันทางการศึกษาของเด็กแต่ละชนชั้น เด็กรวยได้เรียนพิเศษ แต่เด็กที่นี้ไม่ใช่หลายคนพอเรียนจบ ป.6 พ่อแม่จะบังคับให้ออกจากโรงเรียนเพราะไม่มีเงินส่ง หรือให้ออกมาช่วยทำงานหาเงิน ถึงแม้เด็กอยากเรียนต่อแค่ไหนก็ไม่ได้เรียน บางคนถูกพ่อแม่บังคับให้ไปเป็นขอทาน ถ้าขอไม่ได้ตามยอด ก็จะถูกพ่อแม่ตี”

...โรงเรียนลานโพธิ์จึงได้กำเนิดขึ้นมาจากสิ่งที่มีและไม่มี...

โรงเรียนลานโพธิ์ของครูปูไม่เคยขึ้นทะเบียนจากกระทรวงศึกษาธิการว่าเป็นโรงเรียน หากเป็นเพียงลานซีเมนต์ที่มีพื้นที่ไม่ใหญ่นัก ใต้ต้นโพธิ์ ต้นใหญ่ในชุมชนแออัดเขตบางซื่อ แม้แต่ชาวบางซื่อบางคนก็ยังไม่เคยรู้เลยว่าโรงเรียนเล็ก ๆ อยู่ที่นี่ สิ่งเดียวที่บ่งบอกว่าเป็นโรงเรียนคือ ป้ายผ้าขาววันที่มีตัวอักษรเขียนไว้ว่า *โรงเรียนลานโพธิ์*

“น่าเสียดาย ถ้ามีที่สักห้าไร่ ครูปูจะสร้างโรงเรียนแข่งกับโรงเรียนใกล้ ๆ แล้วยิ่งเด็กแค่นี้มาเรียน ไม่มีสตางค์สักบาทก็มีที่เรียน” ครูปูถอนหายใจ เพราะไม่มีเนื้อที่ห้าไร่ จึงไม่สามารถตั้งโรงเรียนที่ใหญ่กว่านี้ มีอุปสรรคการเรียนครบครันกว่านี้ ได้แต่เพียงใช้ลานใต้ต้นโพธิ์เป็นที่สอน

เสียงเงี้ยวเงี้ยวของเด็ก ๆ ในโรงเรียนลานโพธิ์ลอยเข้าหูเราเป็นระยะ ๆ ราวกับชีวิตนี้มีแต่ความสุข หากไม่บอกเราคงไม่ทราบว่าเป็นเจ้าของเสียงเหล่านี้ คือเด็กที่ถูกละเลย เคยเห็นเขาเดินเร่ขายพวงมาลัยตามสี่แยก นั่งขอทานบนสะพานลอย ตรงเข้ามาแบมือขอเงินพวกเรา หน้าตาเฉย จนบางครั้งเราต้องหยิบยื่นให้ไปเพื่อตัดรำคาญ หรือบางคนก็อาจทำตัวก้าวร้าวและพูดคำหยาบ

“เด็กพวกนี้สังคมมองว่าเป็นเด็กไม่ดี แต่จริง ๆ แล้วที่เขาเป็นแบบนี้เพราะสภาพแวดล้อม อย่างความยากจน สภาพอารมณ์ของพ่อแม่ตอนตั้งครรภ์ที่มีแต่ความเครียด การเลี้ยงดูของครอบครัว เด็กต้องช่วยพ่อแม่หาเงินกันค่า อุดมก็กินมือ และเด็กที่บอกว่าไม่ตี พ่อเราสอนให้เขาได้ตี เขาจะไม่เคยลืมเรา จนถึงตอนนี้ “เด็กไม่โต” แต่ละคนยังมาเยี่ยมบ้านครูปูทุกวัน ไฉนไม่แห้ง ส่วนพวก “เด็กดี ๆ” ส่วนมากได้ดีแล้วก็หายตัวไปเลย”

คมกวาง ดิทยา ขโมย ดิถกม... เมื่อเห็นพฤติกรรมเหล่านี้ ผู้ใหญ่ในสังคมคงส่ายหน้าและนึกสงสัยว่า เด็กเหล่านี้จะเกิดมารักสังคมทำไม แต่ครูปูไม่เคยแม้แต่จะคิดเช่นนั้น

“หลายคนมองว่าเด็กพวกนี้ไร้ค่า สำหรับครูปู มนุษย์ทุกคนมีศักดิ์ศรี มีค่าความเป็นคนเท่ากันทุกคน อย่าไปมองว่าไร้ค่าเพียงแต่ว่าเขาจนหรือมีพฤติกรรมไม่ดี ให้มองว่าเขาเป็นคนที่น่าสงสารมากกว่า”

ดังนั้นทุกครั้งที่สอน นอกจากความรู้ทางวิชาการแล้ว ครูปูยังสอดแทรกความรัก ความเอื้ออาทรลงไปในการเรียนรู้ทุกครั้ง

“ครูทุกคนที่มาสอนที่นี่ต้องให้ความรักแก่เด็ก เมื่อให้ความรัก เด็กจะเกิดความอบอุ่น พฤติกรรมก้าวร้าวจะลดลง เมื่อพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง เขาก็มีสติพร้อมที่จะเรียนหนังสือ ฟังคำสั่งสอนเรา ทั้งหมดเกิดมาจากความรักตัวเดียว”

“ครูสอนเด็กดีเป็นเด็กดี สิ่งที่ได้ก็เสมอตัว ครูสอนเด็กชั่วเป็นเด็กดี สิ่งที่ได้คือกำไรมหาศาล”

ครูหลายคนส่งอ้อมทักทายเมื่อครูปูเดินเข้าไปใกล้ ในมือของครูคนหนึ่งถือไม้บรรทัดยาวค่อ ๆ ซึ่งไปตามตัวอักษรภาษาอังกฤษทีละตัว ๆ ซ้ำ ๆ M - o - n - d - a - y อ่านว่า มันเดย์ เล็กออกเสียงตามกันอย่างพร้อมเพรียง

“เราไม่ได้ให้บทเรียนกับเด็กเท่านั้น เด็กยังให้บทเรียนกับเราด้วย ครูคนไหนใจร้อน เจอเด็กใจร้อนกว่า ครูต้องข่ม ครูคนไหนชอบพูดคำหยาบ พอเด็กพูดคำหยาบบ้าง จะเดือนก็เดือนได้ไม่เต็มปาก เลยต้องกลายมาเป็นคนพูดเพราะไป เห็นไหม เด็กก็อบทเรียนของเรา”

แม้ว่าครูปูจะล่วงเลยมาถึง 75 ปีแล้ว หากเสียงของครูปูยังคงดัง กังวานสดใสยามพูดคุยกับเด็ก ๆ

น่าสงสัยว่าทำไมคนสูงอายุอย่างครูปูถึงไม่อ่อนสมาย ๆ อยู่ที่บ้าน และใช้ชีวิตตามแบบแผนคนวัยเกษียณอายุงานทั่วไป

“ครูปูจะอยู่ไปแบบคนแก่ที่ไร้ค่า ปล่อยให้ลูกหลานบ่นไปทำไม เมาเวลาว่างมาทำอย่างนี้ไม่ดีกว่าหรือ...การเป็นครูไม่มีค่าว่าเกษียณ ที่ว่าเกษียณคือเกษียณงานครูจริง ๆ ไม่มีเกษียณ สอนได้ตลอดชีวิต トラบไต ที่เรามีกำลัง”

ทั้งนี้การสอนแบบไม่มีเกษียณในแต่ละครั้ง ครูปูไม่เคยได้อะไรตอบแทนนอกจากสิ่งที่เรียกว่า ความภูมิใจ

ภูมิใจ...ที่ได้เห็นรอยยิ้มของเด็กที่ในวันธรรมดาอาจจะมีน้ำตา แต่วันเสาร์ - อาทิตย์ เด็กที่มาเรียนกับครูปูต้องมียิ้มกลับมา

ภูมิใจ...ที่ได้เห็นการเจริญเติบโตทางพฤติกรรมของนักเรียนที่ครูปูสอนมา จากเด็กที่คนตราหน้าว่าไร้ค่า กลายเป็นเด็กดีมีคุณค่า

ภูมิใจ...ที่ได้ับบทเรียนจากเด็กในการสอนทุกครั้งว่า การเป็นครูนั้นไม่ได้ให้แค่ความรู้ แต่ต้องให้ความรักด้วย

ภูมิใจ...ที่มีคนเห็นคุณค่า เคารพจิตวิญญาณความเป็นครูของครูปู โดยการพนมมือไหว้ด้วยความเคารพจากใจ เป็นความภูมิใจที่ทำให้ครูปู “อึ้ง” ได้ตลอดชีวิต